

Veresi

IX. évf. KÜLÖNSZÁM • 2015.

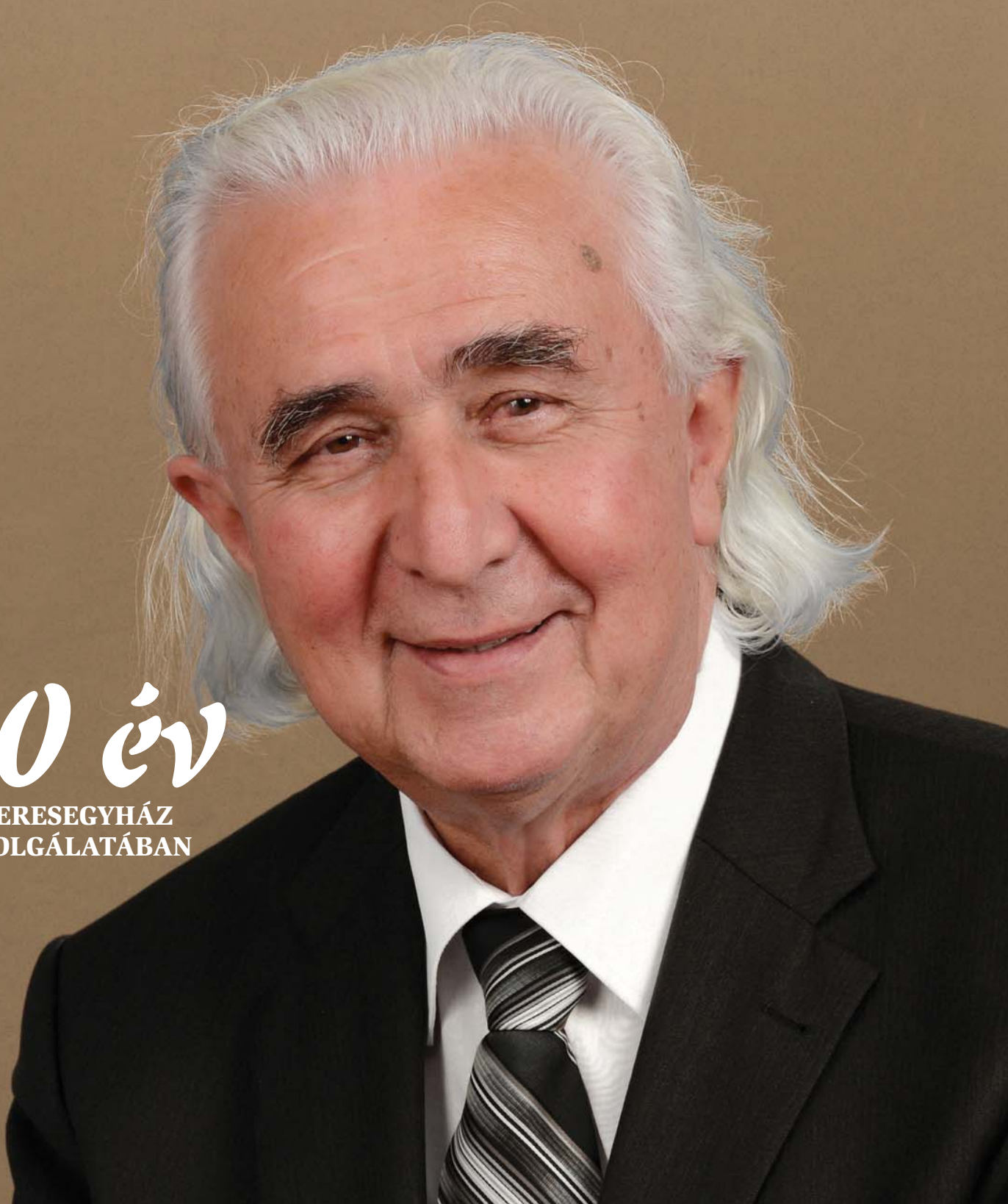
KRÓNIKA

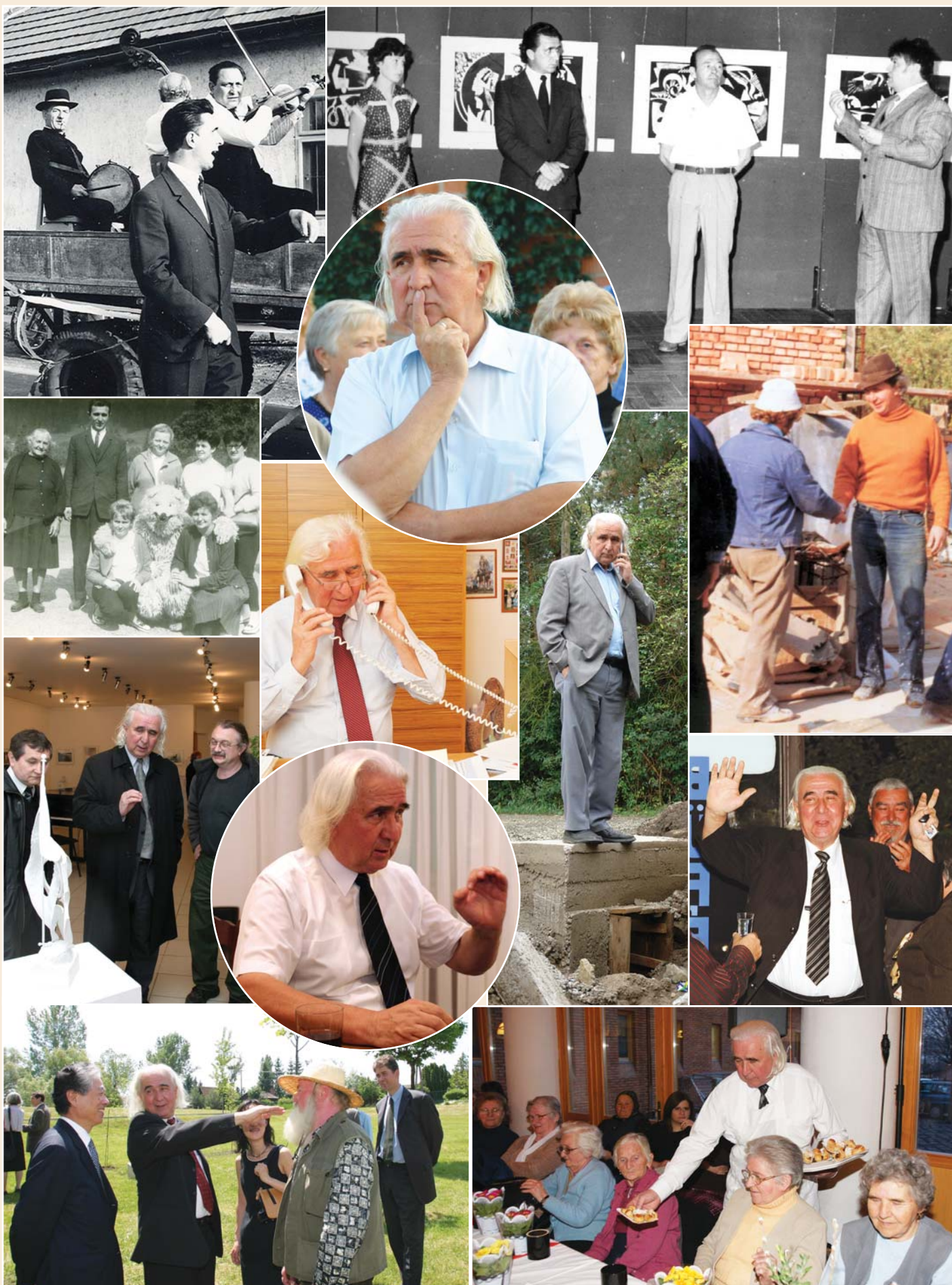

VERESEGYHÁZ VÁROS ÖNKORMÁNYZATÁNAK LAPJA

50 év

VERESEGYHÁZ
SZOLGÁLATÁBAN

Veresegyház Város Önkormányzata megbízásából kiadja KOVÁCS PÉTER. • ISSN 2060-0135
 Szerkesztőség: 2112 Veresegyház, Fő út 35. • E-mail: veresikronika@veresegyhaz.hu • www.veresegyhaz.hu
 www.facebook.com/veresegyhaz.varos.hivatalos.oldala • Telefon: 30 9304 831 • Nyomda: PRESS-UNION KFT.
 Főszerkesztő: KOVÁCS PÉTER • Kultúra: VERÉB JÓZSEF rovatvezető • Sport: BARANYÓ CSABA rovatvezető
 Fotó: LETHENYEI LÁSZLÓ • Munkatársak: DR. MOHAI IMRE, OZSVÁR ZSANETT, PÁSZTOR ILDIKÓ, VIGH MERCÉDESZ

1965. szeptember 1-jén egy barna hajú fiatalember beballagott a felkérés után pár nap gondolkozással elfogadott új munkahelyére és munkához látott, mint a veresegyházi tanács elnöke.

50 éve!

Egy fél évszázad nagy idő, történelmi távlat. Amikor hősünk először leült mára ikonikussá váló egyszerű székébe, Magyarországon a Kádár-rendszer éppen csak túl volt a forradalom utáni megtorlásokon és lassan legjobb éveibe fordult a Szovjetunió itt állomásozó hadseregének árnyékában. Maga a birodalom ereje teljében még csak három év múlva fogja eltiporni Csehszlovákiában a prágainak nevezett tavaszt, de 1965-ben az NDK már egy hétre lezárja a Berlinbe vezető utakat. Közben Romániában új főtitkár kerül a párt élére, bizonyos Nicolae Ceausescu. Amerikai alakulatok szállnak partra Vietnamban, Leonov szovjet űrhajós végrehajtja a világ első űrsétáját, Afrikában Rhodesia Zimbabwe néven függetlenné válik. Angliában a királynő kitünteti a Beatles zenekart. Budapesten mindeközben lebontják a Nemzeti Színházat és Kovács Kati lesz az év hangja, fociban bajnok a Vasas.

Na, de hol van ma már Csehszlovákia, az NDK, Ceausescu, a Szovjetunió és a Beatles?

50 év az már történelem.

Vajon mi mozgatja a történelmet? A lassan zajló gazdasági és társadalmi változások hívják elő a kor elvárásainak meg-

50 év

felelni tudó egyéniségeket, vagy a kiemelkedő képességű személyek alakítják a történelem menetét? Képes-e egy tehetség – álmait a valóságba átváltatva – gyökeresen átalakítani egy közösség életét?

Veresegyház ötven éve egy volt a Budapest környéki települések parasztias vonásait még őrző szegényes falvai közül. Álmos, poros, kedves, de régimódi világ. Ám abban különbözött sok környező településtől, hogy lakói hittek egy megszállottan dolgozó, elképesztő víziókkal és ötletekkel megáldott fiatalembernek. Megadták neki az esélyt, ha kellett ásóval, kapával, társadalmi munkával, ha kellett kiállással támogatták. Akkor is, amikor a szőnyeg szélén állt a mindenkori hatalmat elképesztő, ám a józan ésszel átgondolva logikus ötleteivel. És lett út, járda, posta, művelődési ház, iskola, orvosi rendelő és még sorolhatnánk. Veresegyházra jöhetett segítő, avagy gátló kormányzati intézkedés, válthatott rendszert az ország, a „Veresegyház Köztársaság” önálló pályára állt és olyan fejlődési ívet írt le, amit tanítani fognak később az egyetemeken. Persze, csak finoman, mert a közben várossá lett falu tükör is az ország számára: így is lehetett volna, talán máshol, netán mindenhol így kellett volna. Összefogva.

Adva volt a lehetőség? A jó fekvés, a 90-es évektől a fővárost elhagyó lakosok igénye? Igen, voltak ilyen időszakok is, de olyan is, amikor csak egy ember látott esélyt a problémákban, amikor látszólag veszteséget gyártva vett földeket, fúratott kutat termálvizet keresve, fektetett be ipari területbe, az akkor még nem is létező majdani üzemeknek. Lehetőség, tehetség, hosszú távú vízió és töretlen kitartás. És 50 évnyi becsületes, éjt nappallá tévő, emberséges munka. SZOLGÁLAT. Talán így.

A korosodó úriember 2015. szeptember 1-jén lobogó, ámde már ősz hajjal ment be az időközben polgármesteri hivattalá váló munkahelyére. Meghatódva fogadta az aznapi meglepetés köszöntéseket (Ha tudott volna róla, akkor nem engedi az ünneplést!), de magában talán kicsit zsörtölődött, mert egy nap munka nélkül telik. Pásztor Béla ma is abban a házban lakik, ahová nősült a 60-as években, hosszas rábeszélés után cserélte csak régi szerény autóját egy másik ugyanilyenre, vagyona nincs, nyaralni nem jár Ibizára. De ha végigsétál a piacon, mosolyogva beszélget vele mindenki, ajtaja mindig nyitva mindenki előtt, meglett férfiak néznek a szemébe kézfogáskor és egy adott szavára mozdulnak az üzleti élet szereplői.

A köröttünk látható páratlan életmű, egy általa álmodott és megvalósított város hitelesíti.

50 év. Köszönjük!

KOVÁCS PÉTER

Történelem jelenidőben

PÁSZTOR BÉLÁNAK – 50. ÉVFORDULÓRA

Alighanem természetes és védekező ösztön munkálkodik bennünk, amikor a nagybetűs Történelmet amolyan lezárt, tőlünk távol lévő, sőt idegen valaminek véljük. Bronzkor vagy rómaiak, honfoglalók vagy Ferenc József – egyre megy... tanulunk róluk, mert kötelező, de nincs igazán közünk hozzájuk. Hogy bennünk élnének és munkálkodnának? Ugyan de-hogy, velünk és amiben élünk, a jelennel egészen új világ kezdődött!

Azt persze szeretjük, ha a régvolt időkkel egy-egy szép műtárgyon keresztül vagy valamelyik öreg kastélyban bókászva találkozunk. Ha utazunk, semmiképp sem hagyjuk ki az óvárosokat, megcsodáljuk a

különböző stílusban emelt épületeket és érzékeljük, hogy az adott településnek vagy vidéknek mikor lehetett az „aranykora”. Mikor élhetett nem csupán egyszerű múltat, hanem történelmet, mert a kettő bizony nem ugyanaz. Vannak városok, melyek az ókorban virágoztak, emelkedtek fel és ma is őrzik egykori atmoszférájukat. Aztán vannak mások, fényüket középkori magjukban őrizve, s megint mások, melyek utcáin járva a barokkban vagy a monarchikus időkben érezzük magunkat. Veresegyház hosszú-hosszú csöndes múlt után a jelenben éli történelmét.

A jelen alatt persze nem egy röpke pillanatot, hanem évtizedeket kell értenünk.

Gazdasági ereje növekvőben, intézményei alakulóban és erősödőben, lakossága szaporodóban. A fiatalok városa, sok-sok gyermekkel, kiknek itt és most alakul az identitásuk, hogy tovább adják azt majd a következő generációknak. Építészete már karakteres, egyedi és emberléptékű, akár csak a városszövet, melynek formálódásában a legfontosabb szempont az otthonosság megteremtése. Ami Veresegyházon ma épül, az lesz egyszer a „történelmi város”, ahol az utódok élni, a turisták pedig bókászni fognak.

S az utóbbiak – miután fölfriessültek mondjuk a termálfürdőben –, előveszik kis térképeiket és az „öreg” épületek között sétálva jólesően eltöprengenek a város kialakulásának történelmén. Azon a történelmen, ami nekünk, mai veresieknek a jelen, a csupa nagybetűs JELEN-IDEJŰ TÖRTÉNELEM.

VARGA KÁLMÁN

„Egyszerűen érthetetlen,...

...hogy egy olyan forgalmas helyen, mint a Budapesti út és a Csomádi út kereszteződése, hogyan éktelenkedhet egy tíz méteres szakaszon annyi mély gödör, hogy aki ott autózik, biztosan szétrázza a kocsiját!”

„Én rendelkeztem így!”

Ez utóbbi megjegyzés a polgármester szájából hangzott el egy évvel ezelőtti Civil Köri beszélgetésen. Hirtelen nagy csend lett. Néhányan bólogattak, néhányan kíváncsian felkapták a fejüket. A kérdező kivörösödött arccal nézett körül, támogatókat keresett.

A polgármester igaza tudatában nem kívánt újabb diadalt elkönyvelni. Fel sem emelte a hangját. Nem győztesként tekintett körül, hanem mélyen a kérdező szemébe nézve egyértelművé tette: mindenkinél jobban tudja, hogy a kereszteződés végleges kialakítása előtt az út megjavítása baleseti gócponttá avatná a veszélyes sarkot.

Hányszor hallottunk panaszt a parkokat letaposó gyalogosokra. „Valószínűleg rossz helyen jelöltük ki az utakat” – szölt a válasz. „Kaszálni kell a parlagfüvet, vagy gyökerestül kitépni” – követelték kampányszerűen az aggódók. „Kint kellene sétálni inkább a virágzó mezőn!” – így a polgármester.

A zápor elől minden épeszű fedél alá szalad, ő a város mélyebb területeire siet, hogy a vízfolyás irányát ellenőrizze.

Három napra valót él meg és teljesít egyetlen nap alatt. Egyszer későn este indult a szomszédos Szlovákiába a komájához, aztán reggel mindenkinél előbb érkezett a munkahelyére a fáradtság legkisebb jele nélkül. Esténként csak az ő szobájának ablakából szűrődik ki fény, a mozgalmas nap végén ekkor pótolja a levelezésben, olvasásban, tervezésben felgyűlt lemaradást. Meg hétvégeken. Ilyenkor biztosan megzavarja egy hivatlan látogató vagy egy telefonhívás, de a mérgeződés legkisebb jelét sem mutatja sohasem.

Az egészséges életmódról szónoklók este hat után már nem esznek. Ő éjjel előtt hazaérve pálinkát iszik, szalonnát, hagymát eszik, borral öblíti le. És sétál egyet a kutyájával. Négy órát alszik. Évekkel ezelőtt hajnalban még kaszálni is kijárt szülei kertjébe.

Minden bálon ott van, megtáncoltatja asztaltársasága hölgytagjait, aztán a többieket is. Fáradhatatlanul mulat. Nála rafináltabb ivóval még nem találkozott. A pohara rendszerint tele van, bár min-

dig iszik belőle, mégsem látszik rajta annak a nyoma sem. Mellőle sokan kidőltek már. Kifogyhatatlan adomázó, viccet azonban egyet sem tud.

Kikezdehetetlen, korrumpálhatatlan. Azok, akik egy-egy baráti társaság intimtását szerették volna személyes előny szerzésére felhasználni, keserűen csalódtak. „Ne kötelezd el magad” – mondja, ha barátnak, ismerősnek szeretett volna bárki kedvezményt elérni.

A teljesség igénye nélkül személyes benyomásaimat, élményeimemet gyűjtöttem csokorba Pásztor Béláról, akit negyven éve ismerem. Többször mesélte honnan jött, milyen iskola képezte őt arra, hogy fiatalon legyen elég bátorsága egy település első emberének lenni. Legtöbbször a színházi rendező Keleti István mellett eltöltött évét emlegette. Munkába állását követően az akkor korlátlan hatalmú párttitkár beidézte a pártirodára. „Ugyanakkora a távolság oda, mint a tanácsházra.” – válaszolta, és nem ő ment, hanem a titkár őhozzá.

A szemtelenséggel határos módon kért segítséget bárkitől, aki Veresegyháznak vagy egy ügynek segíteni tudott. A merészsége miatt kevesen mondtak neki nemet. Olyan megérzése voltak, amikkel ámulatba ejtette legközelebbi ismerőseit is. Olyan dolgokra vállalkozott, amiket ésszerűen gondolkodó kollégái elsősre visszautasítottak.

Nagy csatákat nyert.

Veresre települt a Betonútépítő Vállalat akkor, amikor az M3 autópálya épült. A kimaradt aszfalt Veres útjait gazdagította. A környéken itt volt először crossbar telefon. Igaz, 85 ezer forintért, de volt. A szomszédból gerjesztett tiltakozó kampány kifulladás, a beigért 15 ezer forintot telefon sohasem valósult meg.

Meleg vizet kerestek és találtak. Az akkori időben hatalmas, 11 milliós beruházással. Honnan volt mersze vállalni a kockázatot? Honnan volt olyan szakmai muníciója, amivel maga mellé állította a testületet?

Minden tiltakozással dacolva ideengedte Somody Imrét és a Pharmavitot. Az akkor őt hangosan támadók később sajátjuknak tekintették a gyár diadalát.

A Tanácsház egykor majd szociális otthon lesz – mondta negyven évvel ezelőtt, mert már ekkor tudta, hogy a XXI. század egyik legnagyobb problémája a társadalom elöregedése lesz. Ígéretének beteljesítésére igaz 35 évet kellett várni, de a mai Városháza és környéke bizonyítja, hogy megérte.

Csendben kívárta, hogy senkinek se kelljen a megye nyúgja, egy új, modern gyermekváros. Amikor aztán Veres nevében jelentkezett, már a többiek is érdeklődni kezdtek. A programra szánt pénzt előre elkérte és elképesztő tempót diktálva megvalósította a beruházást, ez lett a Gyermekliget. A megye később szabadulni akart ettől a terhétől, de már nem vihette el innen Veres egyik ékességét.

A város életét, gazdálkodását megalapozó távlatos döntése volt a település körüli földterületek megvásárlása. Az intézményi befektetők csak termelő beruházást valósíthattak meg, logisztikai bázis Veresen nem épült. Kifinomult érzékkel utasította vissza a gyorsan nyereszkezőket, amikor nem engedte kalandorok kezébe a melegvíz-vagyont.

Beszélgetéseink során döntései ismeretében szerettem volna elcsípni a gondolatok születésének pillanatát, a döntéseket megalapozó érveknek a fejében zajló csatáját.

A zsenialitás talán legfontosabb ismérvei az egyediség, a közérthetőség. Véleménye mindig egyedi, mint azt a fenti példák is mutatják. Meglepő, de követhető vélemények. Világosan érvel, de nem mondja el mindig valamennyi érvét. Olykor csak sejtett dolgokat, amiket a hallgatónak értenie kellene. Aztán idővel igazolva láthattuk hallgatása okát. Ellenzői leginkább ezt olvassák a fejére.

Egyszeri és megismételhetetlen.

Olyan mozaikokból kirakott kép az övé, amely véletlenszerűnek tűnő módon rendeződött mesterművé. A mozaikdarabok már ötven éve kerülnek egymás mellé, összecsiszolódva, harmonikusan egymásba épülve, patinásodva, időt állóan.

DR. MOHAI IMRE

Az 50. évforduló ünnepe

Szeptember 1-jén olyan rendezvényt tartott a város, amely valószínűleg nem jött volna létre, ha a polgármester úr tud róla. Így a szervezők a legnagyobb titoktartás közepette szervezték meg a meglepetés ünneplést, amelynek első felében az önkormányzat - volt és jelenlegi - dolgozói köszöntötték Pásztor Bélát a Városháza épületében, átadva a páratlan, 50 évnyi szolgálatért járó hűségdíjat, majd délután a Mézesvölgyi Iskolában zajlott az ünnepi műsor a sportolók és katonai hagyományőrök sorfala közt bevonuló polgármester tiszteletére, akit ez alkalomból Veresegyház díszpolgári címével tüntetett ki a képviselő-testület. Jellemző polgármesterünkre két momentum: minden sportoló kisgyerek esetében kötelességének érezte személyesen megköszönni a részvételt és kérte a jelen lévőket, hogy bár az ő jubileuma okán jöttek össze, az ünnepség legyen minden városlakóé, az 50 éves fejlődésé. Az ünnepi műsor fellépői: a Kisbokréta néptáncosok képviselői, a Veresegyházi Népdalkör képviselői, a Hagyományörző Népi Együttes képviselői, Janicsák István, Konkoly Kinga, Horváth Ferenc, Csik Laura, Szakcsi Lakatos Béla, Vankó István, Mohai Imre, Venyige Sándor és Zorgel Enikő, továbbá az intézményvezetők. Az ünnepi fotókiállítászt Lethenyi László rendezte. Kovács Péter

„AZ ÉLET JÁTÉK, GYEREKEK!

Az interjú a Veresi Krónika és a mandiner.hu együttműködésével jött létre, első közlése: www.mandiner.hu 2015.09.05.

Fotók: Földházi Árpád

Ötven év. Ennyi ideje vezeti Veresegyházat Pásztor Béla, ezen a héten ünnepelte a jubileumot. A Budapest melletti tehetős települést 1965-től tanácselnökként, majd 1990-től polgármesterként irányító **Pásztor Béla** a Mandinernek elmondta: baloldali embernek tartja magát, de ne csináljunk ideológiai kérdést abból, amiből nem kell. „Feladatok vannak. El kell őket végezni” – mondja. Pásztor alapállása: mindent komolyan kell csinálni, de magunkat nem kell annyira komolyan venni. Nagyinterjúnk a Zizi Labor daláról és medveotthonáról is ismert Veresegyház örökös vezetőjével.

Orbán Viktor hívta már a receptért?

Még nem.

Pedig a hosszú időre való berendezkedés vágyáról régen beszélt már a miniszterelnök. Ön pedig az egyetlen Európában, aki megmondhatná neki, hogyan kell ötven évig vezetni egy közösséget.

Nem hiszem, hogy könnyen összefoglalható ez a recept. Elhivatottnak kell lenni, a munkát el kell végezni. Fontos, hogy megérezze, mire van szüksége a közösségnek, s ha ez megvan, a megoldáshoz bármilyen jó eszközt vegyen igénybe. Nagyon fontos az is, hogy egyetlen cél lebeghet a szeme előtt: a közösség érdeke. A maga érdeke egy pillanatra sem juthat az eszébe.

Önnek sosem jutott?

Soha.

Amikor 1965-ben tanácselnök lett, mire volt szüksége Veresegyháznak?

Ó, akkor nem voltak még kövezett utak sem! Falu volt Veresegyház. A kultúrházat vezettem, akkor kértek föl tanácselnöknek.

Rögtön igent mondott?

Kértem néhány napot. Nem volt bennem a vágy, hogy tanácselnök legyek. Szerettem a munkámat és Erdőkertesben lakom, a szomszédos faluban. De felkértek. Minden munkahelyem ilyen volt egyébként. Egyre sem én jelentkeztem. Aztán elváltam.

Mert?

Mert szeretem az embereket és nem ismerem a lehetetlent. Ha egyedül nem megy, mások segítségét kell kérni, de nincs lehetetlen. Nincs olyan ember, aki valamire ne lenne jó. Ha valaki remekül énekel, azzal kell megbízni. Amikor megszületik az eredmény, akkor pedig az emberek is elhiszik, hogy legközelebb is meglesz. Hisznek benne, tehát hitele lesz az embernek is.

„Mindent komolyan kell csinálni, de magunkat nem kell annyira komolyan venni.”

„Bocsánatot kérek, én baloldali ember vagyok.”

Rólam mindenki tudta, ki vagyok, már ötven éve is. Voltam addigra moziigazgató, kultúrotthon igazgató, KISZ-titkár, Erdőkertesben a kulturális bizottság titkára. Szóval ismerték a kulturális munkámat, ez hívhatta fel a figyelmet rám.

Párttag viszont nem volt.

Nem.

A tipikus tanácselnök kommunista, párttag, főleg 9 évvel '56 után, a kádárizmusban. Hogyan hagyhatta a párt, hogy nem párttag, katolikus legyen Veresegyház élén?

Bocsánatot kérek, én baloldali ember vagyok. Engem a kisember érdekel. Az átlagember. Én is az vagyok. Nem tudok és nem akarok különbséget tenni nála. Az ő életét élem, nem szeretnék magasabb lenni. Amikor tanácselnök lettem, még a váci járáshoz tartoztunk, januárban pedig átkerültünk a gödöllőihez. Az ottani járási pártfőtitkár azért elhívott vacsorázni és előállt a javaslatlall.

Hogy lépjen be.

Igen.

Mit mondott neki?

Azt, hogy remek közösségben élek, van-

nak barátaim, a feleségem minden vasárnap ott van a templomban és mikor úgy adja, én is elkísérem. Hogy ebben engem korlátozzon bárki is... Én a természetes élet szabadságát élem. Nem tudnék úgy élni, hogy bujkálnom kell. Még kétszer elhívott vacsorázni. A harmadik vacsora után azt mondta: jól van, Béla, maradjunk annyiban, hogy nem leszel párttag, végezd csak a munkádat.

Hátrány sem érte ezért?

Semmi. Az akkor elérhető kitüntetések majd' mindegyikét megkaptam. A Hazafias Népfrent elnökségének, a Magyar Úttörők Szövetsége országos elnökségének is tagja voltam. Volt persze olyan is, amikor fegyelmet osztottak.

Azt tudjuk, hogy a területek beépíthetőségének mértékét – a törvény előírásai ellenére – megnövelte.

Ami nem volt életszerű, azt sosem csináltam. Nem tudtam megszokni a sablont. Ha másképp tudtam cselekedni a közösség érdekében, megtettem, amit helyesnek gondoltam.

Akár törvényekre is fittyet hányva.

Ma is előfordul. Ilyenkor nem azt érdemes nézni, hogy én törvényteleniséget követek-e el: azokra érdemes pillantani, akik a törvényeket hozzák.

Mondjon példát!

Például nem tette lehetővé a törvény, hogy kamatmentes kölcsönt adjunk a település lakóinak. Márpedig amikor az OTP kamatot emelt, volt egy lehetőség: aki a felét kifizette a tartozásának, a másikat az OTP elengedte neki. Az önkormányzat akkor felvett hitelt és mindenkinek kamatmentes kölcsönt adott. Törvénytelen volt? Az. Gazdagabb lett a település? Igen. Bármit kérünk ugyanis a polgároktól, akár adót emelünk, könnyebben el tudja viselni, hiszen a hitelétől megszabadult. Vállalkozásnak sem szabad kamatmentes hitelt adni. Törvénytelennek tartják. Ez pedig nem jó. Ha megkapja, működik, dolgozik, adót fizet utána a településnek, tehát olyan, mintha kamatot kapnának a pénzünkért.

Amikor '90-ben az első szabad választások jöttek, nem félt, hogy a demokrácia elsöpri a volt tanácselnököt?

A demokratikus pártok vezetői elhívtak egy megbeszélésre akkortájt. Egyikük azt mondta: „Elnök úr”. Elnök úr? Elnök elvtárs, nem? Az ember megszelesedik és azt gondolja, övé a világ... Mindenki fölvette

„Orsós magnón lejátszották nekem a Zizi Labor-dalt”

az új zubbonyt, minden párt az ellenjelölt mögé állt.

Mára azért megszokta az urazást, ugye? Vagy még mindig elvtársazzák egymást?

Ma is nyugodtan elvtársazzuk egymást, ha úgy jön ki. Ez játék! Gyerekek, az élet játék! Mindent komolyan kell csinálni, de magunkat nem kell annyira komolyan venni. Na, azon a megbeszélésen aztán mondták nekem, hogy be kell fejezni a földek kisajátítását, a „népnyúzást”. Kedves elvtársak, nem fejezzük be, ahogy a népboldogítást sem – mondtam én. Aztán majd jönnek a választások. Ők zászlót lengettek, gyűléseket tartottak... Ahelyett, hogy a kapát fogták volna. Korábban egyébként azt csinálták. De kiderült, hogy nem eszik olyan forrón a kását.

Ön nem is kampányolt?

Nem nagyon akartam, de aztán megkértek, hogy tartsak egy gyűlést én is. Jó. A kultúrház tömve volt, az utcán is álltak. Elmondtam a szándékomat, hogy ha megválasztanak, mit szeretnék megvalósítani. A végén fölugrott egy ifjú titán, hogy ez a Pásztor elvette, kisajátította a földjeiteket, idehozta a pestieket, azok elvitték az üzletekből a húst... Gyújtó hangú beszéd volt. Erre fölugrott egy idős parasztasszony: „Te beszélsz? Elloptad a fiam földjéről a talicskát! Először azt hozd vissza!” Kitért a nevetés. A választáson aztán voltak, akik a szavazófülkéből kilépve azt kiabálták, hogy „Megbukott a Pásztor!” Akkor 83 százalékot kaptam.

Tavaly még egy lapáttal rátett. Több mint 87 százalékot kapott, a fideszes ellenfél meg csak 12 és felet.

Aranyos volt, gratulált. Amúgy sem tudok haragudni senkire. Amikor büntetőügy-

„Ne csináljunk ideológiai kérdést abból, amiből nem kell.”

ben bíróság elé citált az ellenzékem, a tárgyalás után akkor is megöleltem a feljelentőmet és jó egészséget kívántam neki.

Amikor hűtlen kezelés vádjával állt bíróság előtt a helyi egészségközpont ügyében hozott gazdasági döntéseierért?

Igen. A Pest megyei ügyészség elutasította az ügyet, de aztán a szolnoki, épp választások előtt, mindenféle paragrafusokra hivatkozva vádat emelt. De nem hordok a lelkemben terhet. Későn fekszem és korán kelek, a kettő között viszont mélyen és nyugodtan alszom. Az élet tényleg játék. Kívülről nézem ezt az egész történetet. Magamat is. Köszönöm a sorsnak, hogy a vádlottak padján is ülhettem, hogy onnan is nézhettem a világot. A végén felmentettek. A bíró is nagyon korrekt volt, csak elismeréssel tudok róla beszélni.

A nyolcvanas években Veresegyház arról lett híres, hogy a helyi asszonykórus a Zizi Laborral énekelte: „hankitank vumen”. Az elismerést hozott a városnak, vagy inkább kínosnak érezte?

Minden életszerű dolgot szívesen fogadtam. Ez is játék volt. Janicsák István meg-

kereste az asszonykórust, az asszonyok pedig eljöttek hozzám, hogy hallgassam meg, mi készül. Mondjam meg, csinálják vagy se. Orsós magnón lejátszották nekem a dalt. Ebben az összeállításban nagyon jónak tartottam. Kedves fricskának. Mindig büszke voltam rá.

Még a Népstadionban is énekeltek az asszonyok a Queen előtt, 1986-ban!

Bizony. Olyan helyekre jutottak el, olyan emberekkel találkoztak, akikkel különben sosem találkozhattak volna. Minden palántát öntözni kell.

Igaz, hogy Veresegyház látványos fejlődésének alapja a terület, amely az önkormányzaté?

Igen. Mondjuk vasárnap délután telefonált egy befektető, hogy üzemet szeretne ide. Rögtön kimentünk a területre. Megnézte. Mikor lesz az övé? – kérdezte. Mondtam, ha itt a pénz a zsebében, megírjuk az adásvételi szerződést, kifizeti. Ennyi. Ahhoz, hogy biztosítani tudjuk a szükséges infrastruktúrát, az kellett, hogy miénk legyen a terület. Enélkül nem jött volna ide ipar.

A város hitelből vette meg a földeket. Előre látta, hogy ez kell majd az iparosításhoz?

Az Antall-kormány mezőgazdasági tanácsadóival és miniszterekkel is beszélgettem a földkérdésről annak idején. Elmondtam, hogy nem tartom jónak, ha visszaadjuk az embereknek a földet. A tulajdonjogot per sze vissza kell adni, de az a szellemi és fizikai tőke, amely a termelőszövetkezetekben megvolt, s amellyel addigra szép sikereket is elért a magyar mezőgazdaság, működjön tovább – már a tulajdonosok, az emberek közvetlen felügyelete mellett. Gyertek ide az ablakhoz – szóltam nekik. Még a régi tanácsházán voltunk. Megmutattam: az az illető ott nyolcvanéves. A másíknál állat nincs. A harmadik rég beépítette az istállót. Mit tesznek majd a földdel? El fogják kótyavetyélni. Egy idős parasztasszony nem jártas a spekulációban, úgyhogy semmiért túlad majd a földön. A kocsmában akkor már beszéltek arról, hogy 5000 forintot adnak egy aranykoronáért. 35 ezerért lehetett szerezni egy hektár földet, Budapest mellett! Egészen biztos voltam benne, hogy ezt meg kell akadályozni. Összehívtam hát a hangadó parasztgazdákat és elmondtam nekik, hogy megvesszük mi a földet. Hitelt vett fel rá az önkormányzat, 500 000 forintot adtunk egy hektárért. Jöttek, sorban álltak, eladták a földjüket. A szomszéd falvak határát is megvehettük volna.

Miért nem vették meg?

Erkölcsei okokból. Nem szeretném hallgatni, hogy bekebeleztük Szadát.

A General Electric a legnagyobb befizető itt. Őket hogy csábította Veresegyházra?

Volt egy nagyon kedves barátom, Völgyes Iván. Clintonnak is tanácsadója volt, s a kilencvenes években a GE vezetésében is dolgozott, az elnökkel jó barátságban volt, világot abszolút ismerő ember. Az ő ötlete volt, hogy turbinagyár kellene ide. Földünk volt, el is kezdődtek a tárgyalások 2000 tavaszán, amikor azt mondta a MOL, hogy 2003 áprilisára tudja kiépíteni a gázvezetéket. Mondtam nekik, hogy még az év októberére kell. Illusztris társaság nagy nevének lehettem tanúja. Igazuk volt a saját szempontjukból: nekik nyomvonalat kellett tervezni, intézni a kisajátítást – általában mindennel foglalkozniuk kellett. Ha mi csináljuk a kisajátítást, mennyi? – kérdeztem. „Fél év. Engedéllyel.” Onnantól északa is dolgoztunk. Emlékszem, hirtelen kellett egy szakértői vélemény a kettes út sződligeti hídjáról, hogy kibír 25 tonna/m² nyomást. A szakértő azt mondta, két hét. Nekem délután négy órára kellett. Meglett.

Megkente a szakértőt?

Nem. Tisztességes árat fizettünk, de én ilyeneket nem csinállok. Nem fordulhat elő. Lényeg, hogy időre megcsinálta. Csakhogy az derült ki, hogy a híd nem jó. Alá kell dűcolni, oldalról meg kell támasztani. Amikor a szerelvény átmegy rajta, meg kell állítani a forgalmat... Ezt az anyagot nem lehetett kiküldeni Houstonba a GE-nek.

Mit talált ki?

Megkerestem a közlekedési igazgatóságot. Kiderült, hogy tervben van a híd felújítása és 12 millióba került. Mondtam, hogy 6 milliót adunk most mindjárt, de olyan papír kell a majdani hídról, amely bizonyítja, hogy azon zavartalanul átmehet a szükséges szerelvény – addigra, amire a gyártás elindul, úgyszólván készen lesz. Megegyeztünk, a papírt elküldtem Houstonba, a turbinagyár pedig 1500 embernek ad ma munkát.

Ha minden igaz, turbina szempontból ma Veresegyház a világ közepe.

Nem csak úgy, de ebben is, igen. Az egész világot innen látják el. Mindez nem lenne, ha nincs Völgyes Iván. Nagyon fontos ezt tudni. Egyszer megkérdeztem tőle, mivel tartozunk ennyi segítségért. Azt mondta: szeretlek, de ha még egyszer megkérded, nincs gyár. Csodálatos ember volt. 2001-ben lezuhant a repülőgép, amelyen Belgrádból hazafelé tartott. Előző héten épp kijövök egy ülésről, Iván pedig ott van. Pedig a következő csütörtökre beszéltük meg, hogy találkozunk. „Nem tudom, miért, de el kellett hozzád jönnöm.” Ezt mondta. A következő csütörtökön már nem élt. Most éppen Waldorf iskolát sze-

retnének építeni nálunk, én pedig arra kértem az illetékeseket, hogy ha felépül, Völgyes Ivánról nevezzék el.

Áttételese akkor ez a csodaszép város háza is neki köszönhető.

Igen. Ha nincs bevétel, ez sincs. Zsigmond László, a főépítésünk tervezte, az ő munkája is kihat egyébként az egész városra.

Elég Makovecz-szerű.

Nem csoda. Makovecz-tanítvány volt. Imrével is jóban voltunk. Nagyon szerettem

sajtóban, televízióban is hír volt, hogy mi csoda körülmények között tengődnek ott az állatok. Isaszegről jöttem haza az akkor még kicsi unokáimmal. Megálltunk ott körülnézni. Kétszer kettes ketrechen négy-mázsás medve, fölül szögcső... A kis Bence azt mondja, ugye, papa, nem jó nekik itt? Azt mondtam, elvinnénk az állatokat. Nemzetközi segítséget is kaptunk, de Persányi Miklós is segített. Jártuk a határt, megtaláltuk a helyet, megépítettük

„Feladatok vannak. El kell őket végezni.”

őt. Annak ellenére, hogy vitakoztunk eleget. Praktikum és esztétikum dolgában. Ha valaki nagyon szépen felöltözik, az remek, de nem árt gondolni arra sem, hogy esetleg jön majd az eső. Laci gondol erre is. Praktikus és esztétikus egyszerre.

És a rovásírás helységnévtábla a város határában? Önnek kétharmada van a testületben. Az egy szem fideszes vagy az egy szem jobbikos hogyan tudta átverni a táblát?

Nem kellett ezt átverni. Mégis, kit zavar az a tábla?

Általában ideológiai kérdés szokott lenni, van-e rovásírásos.

Ne csináljunk ideológiai kérdést abból, amiből nem kell. Van egy írás. Ősi magyar írás, azt mondják. Miért ne tehetnék ki? Ha valaki más nyelven akarja kiírni, hogy „Veresegyház”, az is kitéheti. Amíg a város esztétikáját nem érinti és az embereket nem bántja, nincs ellene kifogásom.

A helyi medveotthon, amely mára talán az asszonykórúst is elhalványítja, saját ötlete volt?

A medvék Gödöllőn voltak, Homoki Nagy István természetfilmjeihez szolgáltak szereplőként. Volt velük egy ember, Jóska, aki remekül értett az állatokhoz, de olykor a villanyra sem volt pénze. Már a külföldi

a kerítést. Jó vastag drót kellett. 1998. október 24-én adtuk át. Azóta farkasok és kisebb állatok is vannak, s azt, amibe belekerül, be is hozza a medveotthon.

Ha ekkora tapasztalata van kerítésépítésben, ebben is adhatna tanácsot Orbán Viktor-nak. A határ mentén elég lassan készül...

Politikával nem foglalkozom.

Pedig menekültügyben lehet, hogy kell majd. Benne lenne, hogy Veresegyház befogadjon menekülteket?

Veresegyház részt venne abban a programban, amely az emberek segítésére irányul. S ön részt vesz, megméreti magát még a 2019-es választáson is?

Ha egészségem engedi... De ezt le ne írják! A feleségem...

Ha esetleg úgy alakulna, hogy mégsem indul, tudja, kinek adná át a stafétát?

Vannak ötleteim.

A közgyűlésben is mindig az ön emberei kerülnek többségbe, szóval kijelölheti az utódját – az emberek valószínűleg megválasztják.

Többen is vannak, akik alkalmasak.

Tehát versenyzeteti őket?

Nem verseny ez. Feladatok vannak. El kell őket végezni. Én is teszem a dolgom. És figyelek.

STUMPF ANDRÁS

„Kivívta a tiszteletet”

Nagy idők tanúja Lebek László, aki 1970 és 2007 között volt Veresegyház jegyzője. A város fejlődésének kezdő lépéseiről, Pásztor Béla különös megoldásairól és a lehetőségek kihasználásáról is beszélt lapunknak.

Mióta ismeri Pásztor Bélát?

Valamikor 1963-64-ben ismerkedtünk meg, a bátyám ismeretségi körébe tartozott, aztán természetesen többször is találkoztunk. Ő a Művelődési Ház vezetőjeként, majd tanácselnökként, én pedig a sportköri vezetés tagjaként vettem részt a társadalmi munkák szervezésében. A sportolók ugyanis könnyen mozgósíthatóak voltak ilyen esetekben.

Sokan emlegetik a mai napig azoknak a társadalmi munkáknak a hangulatát.

Mai szemmel szinte már elképzelhetetlen, hogy az emberek teljesen természetesnek vették, hogy a hétvégjüket a közösség érdekében munkával töltik. Rengeteg minden épült így a faluban és ráadásul senki nem vette tehernek, de keményen odatették magukat az emberek. Miközben volt, aki bort, pogácsát hozott, nagyszerű hangulatban egymás mellett lapátolt az orvos, a tanító és a kétkezi munkás, vagy akár a fiatal tanácselnök.

Könnyen elfogadták a falu hangadói Pásztor Bélát vezetőnek?

Kezdetben volt némi bizonytalanság vele szemben, ami elsősorban a korának szólhatott, de aztán kivívta az emberek tiszteletét, hiszen mindig ott volt velük, mindenre kíváncsi volt, a földek elhelyezkedésétől a vizek folyásáig. Mondok egy példát: megbeszélte egy határjárásról a régi paraszt emberekkel, amire ők viccesen mondták, gondolván úgysem jön el, hogy ők korán kelnek, már 5-kor kint lesznek a földeken. Pásztor Béla negyed ötre ott volt, hogy el ne késsen. A község életében ott következett a fordulat, hogy maga mögé tudta állítani előbb a fiatalokat, majd a mindig tanácsért meghallgatott időseket is. A fejlődés kezdetén pedig társadalmi munkában lassan kiépült az intézményhálózat, aminek hatására nagyközség lettünk. Mindez óriási szellemi és erkölcsi tőkét tett a tanácselnök mellé.

Már ekkor is különös megoldásokat alkalmazott?

Mi az, hogy! Emlékszem, az iskola építésénél egyszer csak elfogyott a cement, nem lehetett szerezni, mert valami fennakadás volt Záhonyban a szovjet szállításokkal. Fogta magát és tanácselnökhöz illően öltönyben felült a motorra és irány Záhony. Mindez januárban, Szolnoknál már annyira fázott, hogy újságokat vásárolt és azzal bélelte ki az öltönyét. De két nap záhonyi megbeszélések után,

valahogy megjött az anyag az építkezés folytatásához. Már akkoriban is enyhén mondvá rugalmasan kezelte a munkaidejét. Egyszer késő éjszakáig dolgoztunk, amikor úgy váltunk el, hogy reggel nyolckor találkozunk, de addig elugrik Poprádra, megnézni egy útépítést. Csak otthon esett le nekem, hogy hol is van Poprád. Állítása szerint 100 kilométerenként meg kellett állnia az eső miatt megszáradni, de reggelre itt volt. Mindig voltak elkészült terveink több utcára is, hogy ha a helyzet úgy kívánja, azonnal léphessünk. Akkoriban a fejlesztési pénzekről még a járási tanács döntött, viszont ők is szorultak, ha az évi állami támogatást nem használták fel teljesen. Ezért decemberben mindig ment a felhívás a falvakhoz, hogy mire tudják gyorsan, de szabályosan elkölteni? Kész tervek nélkül persze mindenki csak hümmögött. Mi vittük a rajzokat, engedélyeket és Pásztor Béla sokszor karácsony előtt már vásárolhatta is az építőanyagot a következő évi útépitéshez.

Annak a legendás motornak a fotója került rá a jubileumi tortára?

Igen. A motoron az utcákon járó polgármester olyannyira hozzátartozott a faluhoz, mint a látkép. Az emberek annyira természetesnek vették, hogy ha más lett volna a bukósisak alatt, akkor is levett kalappal köszöntek volna.

Jó volt a kapcsolatuk a katonasággal is.

Pontosabban az MHSZ-el és a műszaki dandárral, alighanem Pásztor Béla kapcsolatteremtő képességének köszönhetően. A nagyon komoly szellemi, kapcsolati tőkén kívül konkrétan leselejtezett munkagépeket is kaptunk. Igaz, a nappali munka után egész éjszaka szerelni kellett, de másnap ismét működtek. A Baross-Árpád utca akkoriban mély, sáros út volt, nem győztük tologatni a beragadt autókat. Botka Mihály volt a műszakiak parancsnoka, aki telket is vett az utcában. Miska bácsinak köszönhetően egyszer csak tulajdonképpen hadgyakorlatot tartott a műszaki dandár Veresen, azt gyakorolták, hogyan lehet gyorsan utat építeni. Kétszáz katona gyakorlatozott, két nap alatt kész lett az út.

Az igaz, hogy Pásztor Béla fejében már akkor megvolt a mai város elképzelése?

Ebben a formában nem, de alaptételekben igen. Tudtuk, hogy kell egy központi hely, nevezzük főtérnek, rendbe kell tenni a tava-

Baross utca építésénél

kat, ami hétvégi házakat, ha úgy tetszik, turizmust és betelepülést hoz, kell iparosítás, ami munkahelyen kívül saját adóbevételt generál, megteremtve az alapját a későbbi fejlesztéseknek. Én Veresegyház fejlődésében több szakaszt is látok, de ez az elképzelés nem változott. Iparból és turizmusból megteremtett saját forrásokra alapul. Mindennek pedig a föld az alapja. A földcserék, vásárlások és a parcellázások után a telkek értékesítéséből és az ipar könnyebb idecsábításából egyre nőttek a bevételek. De ehhez nagyon rugalmas megoldások kellett, sokszor úgy értékesítettünk telkeket, bevállalva a közművesítést, hogy annak fedezete más, még el sem adott telkek értéke volt. Vagy amikor nagyon komoly hitelből gátoltuk meg a földek elkótyavetyélését a kárpótláskor. De nem ismert lehetlent soha, ha gyorsan kellett valamilyen papír, akkor akár a hivatal dolgozóit is odaadta segítségként az illetékeseknek, csak kész legyen. Amikor rendbe tettük a telekviszonyokat, Gödöllőn szinte az egész földhivatal Veresegyháznak dolgozott. Ráadásul mindig megtalálta azokat az embereket, akik segíteni tudtak. Nagyon sokat köszönhetünk Völgyes Ivánnak például a GE idehozatalában. Ha őt nem éri halálos baleset, ma Veresegyház a megnyországnak tart talán.

Miben látja Pásztor Béla sikerének titkát?

Megvan a tehetsége hozzá, hogy mindig megtalálja azokat az emberi kapcsolatokat, amik előre viszik a várost. Sokat jelentenek a gyors döntések és az, hogy mindig előre tervez tíz évvel, ráadásul több megoldási terve is van. De a legfontosabb az elképesztő munkabíráson kívül a személyes elhivatottsága, az, hogy ez az élete és egyben a szórakozása is. Ráadásul megmaradt olyanoknak, amilyeneknek megismertem, szerénységében, az emberekkel való kapcsolatában nem változott, ugyanaz az örökké mozgásban lévő ember, mint volt.

KOVÁCS PÉTER

„Nem csak az irodából, hanem a terepről is irányít”

Pásztor Béla ablakában sokszor éjjel is ég a lámpa, városi legendák szólnak róla, hogy reggel elsőként érkezik a hivatalba, sokszor megy egy kört még Veresegyházon lefekvés előtt és a nyaralás szót nem is ismeri. Utánajártunk, mi igaz mindebből.

Garai Tamás, városunk jegyzője mesél a polgármester városvezetési módszereiről.

Igaz, hogy lehetetlen a polgármesternél korábban érkezni reggel a Városházára?

Azért lehet, de valóban tény, hogy számára a munkaidő, mint fogalom nem létezik, pontosabban az egész nap munkaidő. Ahogy mondani szokta, Veresegyházon a nap 24 órából és az alvásidőből áll. Az a típus, aki élen jár mindig ennek megvalósításában és valóban, ha úgy adódik, hogy fontos teendő van, akkor nem számít, milyen napszak van, tárgyal, intézi. Ha kell, akkor késő éjszaka is akár.

Van valamilyen rendszeres napi ütem a Polgármesteri Hivatal dolgozóinak életében?

Sosincs két egyforma nap, talán egyedül az állandó, hogy a polgármester úr mindig elfoglalt, hozzá bejutni még számunkra sem egyszerű. Mindig van nála valaki, ha nincs, akkor pedig terepen van, a városban, vagy a városon kívül intézkedik, tárgyal. De azért a sürgős és fontos ügyek prioritást élveznek és ezeket ő maga is előre véve, összehívja az érintett területek szakértőit, megbeszéli velük a teendőket és kiosztja a feladatokat. De csak azért sosem ülünk össze, hogy a rendszeres heti értekezlet le legyen tudva. Ráadásul az értekezleteket is végig kézben tartja, nem engedi sem a felesleges szócséplést, sem a tárgytól való elkalandozást. Így parttalan vitákra nincs mód, komoly érzéke van kiszűrni mindenki mondanivalójából a lényegét.

Mennyire hallgatja meg munkatársai véleményét?

Komoly, nehéz ügyekben nem lehet elhamarkodottan dönteni. Kíváncsi mások véleményére, ha kell, messzire elutazik szakértői információkért, tapasztalato-kért. Szereti az ötleteket, de elvárja, hogy az ötleteknél az esetlegesen a megvalósulás során felmerülő nehézségekkel is számoljunk és legyen rá megoldás. Rendkívüli érzékkel tud rákérdezni a problémás pontokra. De végül mindig ő dönt, gyakorlatilag mindenben, egyúttal bátran felvállalva döntéseinek felelősségét is. Azért itt nagyban tud támaszkodni sok éves tapasztalataira is. Ha van döntés, akkor viszont a hivatal munka-

tempóját is saját egyéniségére jellemző módon várja el. Gyakran halljuk tőle, hogy „Tempó, tempó, tempó!” vagy: „Ha így haladunk, akkor az idő megelőz bennünket!”.

Akkor nem sok lehetőségük van az önállóságra.

Ezt nem mondanám. Olyan vezetőkkel és munkatársakkal szeret dolgozni, akik a feladaton belül önálló, kreatív munkavégzésre képesek. Adott a feladat, a sokszor rendkívül szűk határidő és várja az eredményt. A megoldás mikéntjében mindenki kibontakozhat, a lényeg, gyorsan kell jó eredményt produkálni.

Tehát abszolút eredménycentrikus egyéniség.

Mi van, ha valaki hibázik, megy a szónyeg szélére?

Megy bizony, de ilyenkor sem csak ke-rek percc megmondja, hogy valami nem jól van, hanem egyúttal ellát munícióval, ötlettel is, hogy mi lenne a jó megoldás, merre induljunk el újra. Nem büntetni szeretne, hanem megoldást találni a problémára. Mindenkiel következetes, „az üzletben nincs rokon, barát” hangoztatja és ennek megfelelően itt sincs kivételezés. Keményen számon kérő vezető, ugyanakkor egyben humánus is, ha valakinek akár magánéleti problémája van, akkor igyekszik kirángatni a gödörből, segít.

Igaz, hogy a karácsonyi szünet után papír cetlikre írt feladatokkal várta önöket az első munkanapon?

Ez pontosan így volt. Szerintem nincs még egy ilyen polgármester, aki ennyire rajta tartja a szemét a településén és mindig mindenről személyesen igyekszik meggyőződni. Ahogy járja a várost és tudomására jut egy hibás közmű, járdaszegély, vagy bármi más probléma, azonnal intézkedik a megoldásról, de közben a lakóktól is „kap feladatot”. Legutóbb karácsonykor a szabadságolások alatt ezek az információk felgyűltek nála, amiket egyben kaptunk meg az első munkanapon.

És mi igaz a szabadság hiányából és az éjszakai körbenézésből?

Szabadságra a szó átlagemberi értelmében nem megy, ha papíron szabadságon is van, akkor is gyakran érdeklődik, ellenőriz, ügyet intéz és sokszor be is jön a hivatalba. Az is egyértelmű számára, ha éjszaka történik valami, vagy intézni való van, akkor megy. Több kollégám is mesélte már, hogy késő este, vagy akár hajnalban is találkozni lehet vele időnként a legváratlanabb helyeken. Az a típusú vezető, aki akkor nyugodt, ha ő kezeli az ügyeket, ott van mindenhol, minden eseménynél. Nem csak az irodából irányít, hanem mindenről a helyszínen intézkedik. Szükség esetén el is várja a rendelkezésre állást a munkatársaktól és a képviselőktől is, a város érdekét tartva szem előtt.

Népszerűsége segíti a munkájukat, vagy netán gátolja, hogy mindenki a polgármestertől várja a megoldást?

A hivatali dolgozók közül senki nem bújhat a polgármester megítélése mögé. Ez régen rossz lenne. Számunkra megoldandó feladatok, ügyek vannak. Mi az állampolgári elvárásoknak kell, hogy megfeleljünk. Ugyanakkor az tény, hogy a városon kívül Veresegyház sikereiből kifolyólag ránk is megkülönböztetett érdeklődés irányul, adott esetben egy konferencián, vagy más rendezvényen. Kifejezetten jó érzés a várost képviselni, ahogy kár lenne tagadni, kétségkívül büszkeséget jelent számunkra az is, hogy olyan emberrel dolgozunk együtt, aki ilyen óriási tapasztalati tőkével rendelkezik. Az idei évben kaptunk intelmeket is tőle. Minden vezető irodájának falára ki kellett tenni a következő jelmondatot, ami így szól: „Aki tenni akar, az mindenre talál megoldást, aki nem akar tenni, az mindenre talál kifogást.” A kollégák rosszállóan fogadták az intézkedést, mondván magunktól is végezzük a munkát és nincs szükség ilyen biztatásra. Később ezek a vélemények elcsitultak, a szöveg azóta is a falakon van, ami jól mutatja polgármester munkastílusát, szemléletét. Ezt várja el saját magától, így tőlünk is.

KOVÁCS PÉTER

Mérföldkövek

1965. szeptember 1.

A veresegyházi tanács új elnöke: Pásztor Béla

1967. A Művelődési Ház megnyitása

1968. Benzinkút átadása, megkezdődik az üdülőtellek parcellázása

1969. Szolgáltatóház átadása

1970. Veresegyház nagyközséggé válik

1971. Iskola átadása

1972. Baross-Árpád út építése

1974. Ifjúsági Ház (későbbi Zeneiskola)

1975. Orvosi Rendelő

1978. Új ABC áruház

1980. Mélyfúrású kutak létesítése

1981. A Pamut tó átadása, új labdarúgó pálya

1985. Új posta épület, gázszolgáltatás

1987. Sikeres termálkút fúrás, Ivacsi -tó kialakítása

1989. Megkezdni működését a Pharmavit Rt. Gyógyszer és Élelmiszerkészítő Gyár

1990. Óvodafejlesztések, az első önkormányzati választáson Pásztor Bélát polgármesterré választja a lakosság

1991. Rendőrségi épület

1992. Kiépül a korszerű telefonhálózat, Ivacs vonatmegálló, Termálfürdő

1993. Megkezdni működését a zeneiskola

1994. Önálló szociális otthon, Gyermekliget és a Széchenyi téri óvoda, Japán park átadása

1995. Folytatódó földvásárlások, Idősek Otthona

1996. Beépül és benépesül a Széchenyi tér és a Csonkás térsége, szennyvíztisztító, II. világháborús emlékmű

1997. Termálvizes fűtés bővülése, Fő téri üzletház és bank

1998. Családsegítő Központ, medvemenhely, csatornahálózat

1999. Triangoló üzletház megnyitása, Misszió Egészségügyi központ

1999. július 1. Veresegyház városi rangot kap

2000. Lévai utcában megkezdni működését a Mey és a GE Hungary Engine Service gyára, Gyermekliget visszavásárlása

2001. GE Power System átadása

2003. Mézesvölgyi Iskola teljes átadása

2006. Szabadidős és Gazdasági Innovációs Centrum, kialakul a Fő tér

2007. Megkezdni működését a Kálvin Téri Református Iskola

2008. Megépül a leendő Városháza melletti banképület

2008–2011. Meseliget Bölcsőde építése három ütemben

2009. „Kezek” szobor, Széchenyi téri szoborpark (Vértanúk Ligete) első szobra, Csonkási óvoda

2010. Baptista Imaház, Petőfi szobor és Petőfi tér, Praxis Ház

2011. Városháza és az új díszter avatása

2011–2014. Református Iskola bővítései

2014. Végéhez közelednek az utépítések, megújult közút körforgalmakkal, sportpálya korszerűsítés. Pásztor Béla 87%-os támogatottsággal lesz újabb öt évre polgármester.

2015. Fabriczius Iskola emeletráépítése, az új katolikus templom építésének kezdete

Tlyen volt - Tlyen lett

Szabadidős és Gazdasági Innovációs Centrum

Varga Pékség és utcája

Fabriczius József Általános Iskola és útkereszteződése

Vásártér és szökőkút

